

Светът е по-добро място без насилие

В последните години често се правят кампании срещу насилието, както в училищата, така и в медиите. В същото време то продължава да живее навсякъде сред нас – във взаимоотношенията между хората, в интернет, във филмите, в новините, на улицата. Може би, защото се случва нещо, като „всяко чудо – за три дни“. Това е световен проблем, който няма да изчезне с „един ден на розовата фланелка“, а по-скоро с по-дълбоко разбиране на причините, които поражда това явление. Знаем, че всеки човек носи в себе си и доброто, и злото, но все пак има и външни фактори, които изкарват някое от тези качества на преден план. И най-притеснителното в случая е, че е бързо растяща тенденция сред подрастващото население.

Майка ми от малка ми повтаря, че няма лоши деца. Те са белия лист, върху който възрастните пишат. Поводът беше, че в средата на втори клас при нас постъпи нов ученик, за който ни предупредиха че може да се държи агресивно и да използва нецензурни думи. Когато децата са малки, те възприемат всичко, което е различно от ежедневието им, със страх и недоверие. И тъй като не знаят как да се справят с неразбирането, игнорират проблема или човека. Тук е много важна функцията на родителя или просто на по-възрастен човек, който да обясни на детето причините, които са довели до такава нетипична ситуация за него. Аз също се афектирах в началото, защото това дете ме обиждаше без да съм му направила нищо лошо, но мама ме помоли да му помагам и ако ме обиди, вместо да му отговарям със същото, да разговарям с него. И истината е че, аз повече нямах проблеми с това дете. По-късно разбрахме, че моят съученик често е бил свидетел и обект на насилие вкъщи и това в голяма степен е определяло поведението му. Или както казват: „Насилието ражда насилие“. За съжаление другите родители и деца не проявиха такова разбиране и въпреки „всички розови фланелки“, той беше изключен от училище. А аз винаги си мисля, че ако бяхме се обединили целият клас, можехме да му помогнем поне в училище да се чувства добре.

Естествено насилието може да има и много други лица и проявления. Тъй като за съжаление цялото ни поколение е „вързано“ с киберпространството, може да се каже същото е средство и арена за причиняване на вреда с уронване на авторитета на някого. Трудно е да си дете в днешно време. Все си различен в очите на другите съученици. Или си прекалено слаб, или прекалено дебел, или имаш акне и т.н. Ако учиш добре си си „зубър“ и така мога да продължавам до безкрайност. Винаги има поне едно нещо, за което да бъдеш отстранен от „готините“. Това го казвам по повод още една случка, на която бях „непряк“ свидетел.

Преди време, на беседката пред входа ни се събира една много шумна група деца, може би с две или три години по-големи от мен. След известно време спрях да виждам едно от момичетата. Може би година по-късно се засякохме случайно и споменах, че вече не я виждам нито в училище, нито пред блока. Оказа се, че останалата част от

нейната група ѝ направила грозни снимки без нейно знание и после ги е разпространила сред съученици и приятели. След това системно е била подлагана на психологически тормоз, намалила е успеха си и е направила опит за самоубийство. Родителите ѝ я преместили в друго училище и в продължение на година посещавала психолог. Така на вид една „безобидна шега“ от страна на деца, на които явно им е било скучно, е могла да погуби живота на друго дете. За съжаление са много случаите на такъв вид насилие и често се коментират по новините.

Много пъти децата в училище се подиграват на други деца, които имат някакъв физически или умствен недъг. За съжаление последните не могат да се защитят по никакъв начин. Насилието срещу напълно беззащитен човек, който даже не може да осъзнае че е обект на присмех, е една от най-грозните постъпки.

Аз мисля, че личният пример на семейството е най-важният фактор за формирането на ценностната система у детето. Живеем в един много самотен и объркан свят, и никой не прави първата стъпка към решаване на проблема.

А животът е толкова прекрасен и шарен, и всеки човек е единствен и неповторим сам по себе си. Остава само да общуваме повече, да бъдем по-добри, по-състрадателни и да уважаваме хората около нас. И никога да не се отнасяме един към друг така, както не искаме да се отнасят с нас.

Останалото е Вяра, че един ден светът ще бъде едно по-добро място без насилие. А вярата ни прави Човеци!